

**สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
ของวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี**
**Conditions and Problems of Teaching and Learning
Foreign Languages of the International School of Tourism,
Surat Thani Rajabhat University**

ชูลีวรรณ ปรานิธรรม^{1*} และ อินทรียา หลีกกันชะ¹

Chuleewan Praneetham^{1*} and Intareeya Leekancha¹

¹ วิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100

¹ International School of Tourism, Suratthani Rajabhat University, Surat Thani 84100

*Corresponding author: chuleewansru@gmail.com

Received: March 20, 2022; Revised: May 23, 2022; Accepted: May 30, 2022

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาจำนวน 194 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2564 ณ วิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ทักษะการฟัง ($\bar{x} = 3.25$) ทักษะการพูด ($\bar{x} = 3.11$) ทักษะการเขียน ($\bar{x} = 3.02$) และทักษะการอ่าน ($\bar{x} = 2.95$) อยู่ในระดับปานกลาง ความชอบด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับมาก สาเหตุหลักที่ทำให้ไม่เก่งภาษาต่างประเทศซึ่งอยู่ใน

ระดับมาก ได้แก่ รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ ($\bar{x} = 3.93$) ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่ดีพอ ($\bar{x} = 3.83$) กลัวทำผิด ($\bar{x} = 3.73$) และภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น ไวยากรณ์ โครงสร้างของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยนั้นต่างกัน ($\bar{x} = 3.52$) กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ กิจกรรมการฝึกพูดและฝึกออกเสียงอยู่ระดับสูงมาก ($\bar{x} = 4.59$) เนื่องจากผู้เรียนยังขาดทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน ดังนั้น ผู้เรียนควรหมั่นทบทวน ฝึกฝน และพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การเขียน และการอ่านอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งผู้สอนควรกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและตระหนักถึงความสำคัญของภาษา

คำสำคัญ: สภาพและปัญหาการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Abstract

The objective of this research was to study conditions and problems of teaching and learning foreign languages of the International School of Tourism, Surat Thani Rajabhat University. The samples were 194 students, who studied in the second semester of the 2021 academic year at the International School of Tourism, selected by the purposive selection technique. Research instrument was questionnaire. The mean and standard deviation were used to analyze the data. The findings indicated that the weak skills in learning a foreign language were listening skills ($\bar{x} = 3.25$), speaking skills ($\bar{x} = 3.11$), writing skills ($\bar{x} = 3.02$) and reading skills ($\bar{x} = 2.95$). Preferences for learning foreign languages were at a high level. The main reasons for not being proficient in a foreign language were insufficient vocabulary knowledge ($\bar{x} = 3.93$), inadequate grammatical knowledge ($\bar{x} = 3.83$), fear of making mistakes ($\bar{x} = 3.73$) and mother tongue influence such as grammar and the differences of structure of the foreign language and Thai language ($\bar{x} = 3.52$). Teaching activities that teachers focused on in the foreign language classroom were speaking and pronunciation exercises ($\bar{x} = 4.59$). The students still lack the four skills of listening, speaking, writing, and reading. Therefore, students should continually review, practice, and develop their listening, speaking, writing, and

reading skills. Moreover, instructors should encourage learners to have a positive attitude towards learning and realize the importance of language.

Keywords: Conditions and Problems of Teaching and Learning, Foreign Languages,
Surat Thani Rajabhat University

บทนำ

การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ได้เน้นที่องค์ความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญและสมรรถนะที่เกิดกับตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ (อมรรัตน์ เตชะนอก และคณะ, 2563) ผู้สอน ถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน และนับเป็นฟันเฟืองหลักในการขับเคลื่อนการเรียนการสอน การจัดการเรียนรู้จะบรรลุจุดประสงค์ได้ดีต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้สอน เพราะหากผู้สอนเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข ตั้งใจเรียน และช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนไปสู่จุดหมายปลายทาง ความสำเร็จในชีวิตได้ (อุษา คงทอง และคณะ, 2553)

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนเป็นกระบวนการหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ การเรียนรู้ เจตคติ และพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน (รังสิจันทร์ สุวรรณสถิต, 2555) ในยุคศตวรรษที่ 21 การเรียนรู้ สารวิชาเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอแล้ว หากแต่ผู้สอนต้องคอยออกแบบกิจกรรม ช่วยแนะนำ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถประเมินการเรียนรู้และความก้าวหน้าของตนเองได้ (รุ่งนภา จันทรา และอดิญาณ์ ศรีเกษตริน, 2560) นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน พบว่า ปัญหาหลักในการจัดการเรียนการสอนคือ การขาดความพร้อมของทรัพยากรทางการศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ แบบเรียน ครูผู้สอน จำนวนคาบเรียน และการวัดและประเมินผลซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาอย่างต่อเนื่อง (พิชัย แก้วบุตร, 2564) หลักสูตรแกนกลางมีเนื้อหาสาระการเรียนรู้ยากและไม่เหมาะกับบางพื้นที่ มีความซ้ำซ้อน ไม่เชื่อมโยงกับระดับอุดมศึกษา ส่งผลให้ผู้เรียนมีจุดอ่อนในทักษะการพูด การเขียน และการอ่าน มีปัญหาด้านการออกเสียง และด้านไวยากรณ์ ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาสมรรถนะ และทักษะภาษาจีนได้ (ชยชนน โพธิ์ทิพย์, 2563) นอกจากนี้พบว่า ส่วนใหญ่มักไม่มีการจัดกิจกรรมในโรงเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนที่โรงเรียนจัดโดยส่วนใหญ่คือ กิจกรรมร้องเพลงภาษาจีน ผู้สอนจะ

เน้นกิจกรรมการฝึกพูด ฝึกออกเสียงภาษาจีนในชั้นเรียนมากที่สุด (วรกร แช่พูน และคณะ, 2560) ในขณะที่การเรียนการสอนภาษามลายู พบว่า การที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มประเทศอาเซียน ไม่ได้ช่วยให้ความสามารถในการใช้ภาษามลายูของนักศึกษาไทยดีขึ้นเท่าที่ควร (พีรดาวิช มุหะมัด และคณะ, 2564) ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาตะวันตก ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศสจะพบกับปัญหาด้านไวยากรณ์ โครงสร้างพยางค์ การออกเสียงสระและพยัญชนะที่ไม่มีในระบบภาษาไทย ทำให้มีการออกเสียงผิดเพี้ยน แม้จะมีการสอนการออกเสียงที่ถูกต้องในชั้นเรียนแล้วก็ตาม (กรกช อัดตวิริยะ นูภาพ, 2556)

วิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ได้เปิดรายวิชาภาษาต่างประเทศให้นักศึกษาเลือกเรียน จำนวน 7 ภาษา ได้แก่ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษามลายู ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาเยอรมัน ซึ่งเป็นวิชาภาษาต่างประเทศที่นอกเหนือจากรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษาจะต้องเลือกเรียน 1 ภาษา และแต่ละภาษาต้องเรียนต่อเนื่องกัน 5 รหัสวิชา รวมทั้งสิ้น 15 หน่วยกิต เริ่มจากรายวิชา ภาษาเบื้องต้น ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาเพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 1 ภาษา เพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 2 และภาษาเพื่อการอาชีพ ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เลือกเรียนภาษาต่างประเทศแต่ละภาษาไม่มีพื้นฐานในภาษานั้นมาก่อน จึงทำให้ยังมีความอ่อนในทักษะภาษาต่างประเทศค่อนข้างมาก บางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางถึงระดับต่ำ นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่เรียนในรายวิชาต่อเนื่องที่สูงขึ้นยังไม่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ผู้เรียนบางคนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศและมีทัศนคติที่เป็นลบต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ (ปริญญา บินหมัดหนี และคณะ, 2561)

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษา สภาพ และปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ข้อมูลจากผลการศึกษาครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้เหมาะสม และแก้ไขปัญหาทางด้านทักษะทางภาษาต่างประเทศของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

นิยามศัพท์เฉพาะ

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง วิชาเฉพาะเลือก รายวิชาภาษา ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเพื่องานอาชีพ หรือเรียกว่า ภาษาที่สาม มีจำนวน 7 ภาษา ได้แก่ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาเยอรมัน เป็นวิชาภาษาที่นอกเหนือจากรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษาจะต้องเรียน 1 ภาษา ต่อเนื่องกัน 5 รหัสวิชา รวมทั้งสิ้น 15 หน่วยกิต เริ่มจากรายวิชา ภาษาเบื้องต้น ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาเพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 1 ภาษาเพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 2 และภาษาเพื่อการอาชีพ

สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศ สภาพและปัญหาในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ จุดอ่อน การแก้ไขจุดอ่อนในทักษะภาษาต่างประเทศ ความชอบในการเรียนภาษาด้านต่าง ๆ สาเหตุที่ทำให้เรียนภาษาไม่เก่ง และรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน โดยทำการศึกษาสภาพและปัญหาในภาพรวม ไม่ได้แยกศึกษาข้อมูลของภาษาต่างประเทศแต่ละภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสังกัดวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการคำนวณจากสูตรของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 194 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง มีเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ เป็นนักศึกษาสังกัดวิทยาลัยนานาชาติการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ที่ศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตภาคปกติ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ได้แก่ วิชาเอกการท่องเที่ยว วิชาเอกการโรงแรม และวิชาเอกธุรกิจการบิน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศ (วิชาเฉพาะเลือก กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเพื่องานอาชีพ) และยินดีให้ข้อมูล

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและข้อคำถามที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามสร้างตามวิธีการของ ลิเคิร์ท (Likert's Scale) (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) เป็นแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเที่ยงตรง ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Object Congruence) ที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับ 0.67 – 1.00 จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วขอรับการพิจารณารับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เมื่อได้รับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แล้วจึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกันจำนวน 30 คน โดยผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมีค่าเท่ากับ 0.886

3. การดำเนินการวิจัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

4. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อศึกษาระดับสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ผลการศึกษา

ผลการวิจัยสภาพและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แสดงดังตารางที่ 1-6

ตารางที่ 1 ทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ทักษะการฟัง	3.25	0.94	ปานกลาง
ทักษะการพูด	3.11	0.94	ปานกลาง
ทักษะการเขียน	3.02	1.04	ปานกลาง
ทักษะการอ่าน	2.95	1.10	ปานกลาง

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า ทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง ทุกด้าน ดังนี้ ทักษะการฟัง ($\bar{x}$ = 3.25, S.D. = 0.94) ทักษะการพูด ($\bar{x}$ = 3.11, S.D. = 0.94) ทักษะการเขียน ($\bar{x}$ = 3.02, S.D. = 1.04) และทักษะการอ่าน ($\bar{x}$ = 2.95, S.D. = 1.10) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ความชอบด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความชอบด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
การพูด	4.15	0.80	มาก
การอ่าน	4.06	0.76	มาก
คำศัพท์	4.06	0.77	มาก
วัฒนธรรม	4.06	0.86	มาก
การฟัง	3.97	0.85	มาก
การเขียน	3.88	0.87	มาก
การศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง	3.81	0.80	มาก
ไวยากรณ์	3.68	0.91	มาก

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความชอบด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า ความชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ทุกด้าน ดังนี้ ความชอบด้านการพูด ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.80) ความชอบด้านการอ่าน ($\bar{x} = 4.06$, S.D. = 0.76) ความชอบด้านคำศัพท์ ($\bar{x} = 4.06$, S.D. = 0.77) ความชอบด้านวัฒนธรรม ($\bar{x} = 4.06$, S.D. = 0.86) ความชอบด้านการฟัง ($\bar{x} = 3.97$, S.D. = 0.85) ความชอบด้านการเขียน ($\bar{x} = 3.88$, S.D. = 0.87) ความชอบด้านการศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง ($\bar{x} = 3.81$, S.D. = 0.80) และความชอบด้านไวยากรณ์ ($\bar{x} = 3.68$, S.D. = 0.91) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 สาเหตุที่ทำให้ไม่เก่งภาษาต่างประเทศ

สาเหตุที่ทำให้ไม่เก่งภาษาต่างประเทศ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ	3.93	0.91	มาก
ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่ดีพอ	3.83	0.95	มาก
กลัวทำผิด	3.73	1.00	มาก
ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเช่น ไวยากรณ์โครงสร้างของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทยนั้นต่างกัน	3.52	1.00	มาก
ขาดความรู้ความเข้าใจด้านวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง (การออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์)	3.49	0.98	ปานกลาง

สาเหตุที่ทำให้ไม่เก่งภาษาต่างประเทศ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
อายุ ไม่กล้าแสดงออก	3.28	1.17	ปานกลาง
สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนส่งผลทำให้ขาดสมาธิในการเรียน	3.12	1.18	ปานกลาง
จำนวนนักศึกษาในแต่ละห้องมีมากเกินไป ทำให้ผู้สอนดูแลได้ไม่ทั่วถึง	2.62	1.26	ปานกลาง

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้ไม่เก่งภาษาต่างประเทศ พบว่า สาเหตุที่อยู่ในระดับมาก มีดังนี้ รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ ($\bar{x} = 3.93$, S.D. = 0.91) ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่ดีพอ ($\bar{x} = 3.83$, S.D. = 0.95) กลัวทำผิด ($\bar{x} = 3.73$, S.D. = 1.00) ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สาม เช่น ไวยากรณ์ โครงสร้างของภาษาที่สามและภาษาไทยนั้นต่างกัน ($\bar{x} = 3.52$, S.D. = 1.00) ตามลำดับ สาเหตุที่ทำให้ไม่เก่งภาษาที่สาม ในระดับปานกลาง มีดังนี้ ขาดความรู้ความเข้าใจด้านวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง (การออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์) ($\bar{x} = 3.49$, S.D. = 0.98) อายุไม่กล้าแสดงออก ($\bar{x} = 3.28$, S.D. = 1.17) สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนส่งผลทำให้ขาดสมาธิในการเรียน ($\bar{x} = 3.12$, S.D. = 1.18) จำนวนนักศึกษาในแต่ละห้องมีมากเกินไป ทำให้ผู้สอนดูแลได้ไม่ทั่วถึง ($\bar{x} = 2.62$, S.D. = 1.26) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ภาษาที่ผู้สอนใช้ในการสอนเป็นส่วนใหญ่

ภาษาที่ผู้สอนใช้ในการสอนเป็นส่วนใหญ่	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในอัตราส่วนที่เท่า ๆ กัน	4.01	1.04	มาก
ภาษาต่างประเทศ	3.92	0.83	มาก
ภาษาไทย	3.60	1.04	มาก

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ภาษาที่ผู้สอนใช้ในการสอนเป็นส่วนใหญ่ (ภาพรวมทั้งการบรรยาย สื่อและคลิปวิดีโอที่สอน) พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ดังนี้ ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในอัตราส่วนที่เท่า ๆ กัน ($\bar{x} = 4.01$, S.D. = 1.04) ภาษาต่างประเทศ ($\bar{x} = 3.92$, S.D. = 0.83) และภาษาไทย ($\bar{x} = 3.60$, S.D. = 1.04) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ

กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ภาษาต่างประเทศ			
ฝึกพูดและฝึกออกเสียง	4.59	0.66	สูงมาก
เรียนไวยากรณ์	4.07	0.86	มาก
อ่านเรื่อง	4.03	0.96	มาก
สอนด้านวัฒนธรรม	3.58	1.00	มาก
ดูวิดีโอ	3.19	1.31	ปานกลาง
ฟังเทป	3.16	1.32	ปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า กิจกรรมการฝึกพูดและฝึกออกเสียง อยู่ในระดับสูงมาก ($\bar{x} = 4.59$, S.D. = 0.66) กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมาก มีดังนี้ เรียนไวยากรณ์ ($\bar{x} = 4.07$, S.D. = 0.86) อ่านเรื่อง ($\bar{x} = 4.03$, S.D. = 0.96) และสอนด้านวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.58$, S.D. = 1.00) ตามลำดับ กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศในระดับปานกลาง มีดังนี้ ดูวิดีโอ ($\bar{x} = 3.19$, S.D. = 1.31) และฟังเทป ($\bar{x} = 3.16$, S.D. = 1.32)

ตารางที่ 6 การยกระดับภาษาต่างประเทศ หรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียนของผู้เรียน

การยกระดับภาษาต่างประเทศ หรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	3.90	1.00	มาก
ให้ความสำคัญและใช้เวลานอกห้องเรียนในการทบทวน ท่องคำศัพท์	3.81	0.89	มาก
ทำแบบฝึกหัดในหนังสือหลาย ๆ เล่ม	3.62	0.93	มาก
ทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)	3.62	0.95	มาก
ทำแบบฝึกหัดบนเว็บไซต์ต่าง ๆ	3.60	0.98	มาก
สนทนากับชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ภาษาที่ท่านเรียนเป็น ภาษาแม่	3.38	1.16	ปานกลาง
อ่านนิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์	3.33	1.02	ปานกลาง
ติดต่อทางจดหมายกับเพื่อนชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ ภาษาที่ท่านเรียนเป็นภาษาแม่	3.02	1.28	ปานกลาง
เรียนพิเศษเพิ่มเติมกับโรงเรียนสอนภาษาหรืออาจารย์ พิเศษ	2.91	1.33	ปานกลาง

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์การยกระดับภาษาต่างประเทศ หรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียนของผู้เรียน พบว่า การยกระดับหรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียนของผู้เรียน อยู่ในระดับมาก มีดังนี้ ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ ($\bar{x} = 3.90$, S.D. = 1.00) ให้ความสำคัญและใช้เวลานอกห้องเรียนในการทบทวน ท่องคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.81$, S.D. = 0.89) ทำแบบฝึกหัดในหนังสือหลาย ๆ เล่ม ($\bar{x} = 3.62$, S.D. = 0.93) ทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ($\bar{x} = 3.62$, S.D. = 0.95) และทำแบบฝึกหัดบนเว็บไซต์ต่าง ๆ ($\bar{x} = 3.60$, S.D. = 0.98) ตามลำดับ การยกระดับหรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียนของผู้เรียน อยู่ในระดับปานกลาง มีดังนี้ สนทนากับชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ภาษาที่ท่านเรียนเป็นภาษาแม่ ($\bar{x} = 3.38$, S.D. = 1.16) อ่านนิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์ ($\bar{x} = 3.33$, S.D. = 1.02) ติดต่อทางจดหมายกับเพื่อนชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ภาษาที่ท่านเรียนเป็นภาษาแม่ ($\bar{x} = 3.02$, S.D. = 1.28) และเรียนพิเศษเพิ่มเติมกับโรงเรียนสอนภาษาหรืออาจารย์พิเศษ ($\bar{x} = 2.91$, S.D. = 1.33) ตามลำดับ

อภิปรายและสรุปผล

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

สภาพและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ พบว่า ทักษะทั้ง 4 ด้านของนักศึกษา ได้แก่ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน อยู่ในระดับปานกลาง ถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีความชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศด้านต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน คำศัพท์ และไวยากรณ์ อยู่ในระดับมาก หากแต่นักศึกษาก็ยังคงขาดทักษะทางด้านภาษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่มีพื้นฐานภาษาต่างประเทศที่เลือกเรียน และสาเหตุหลักที่ทำให้ให้นักศึกษาในแต่ละชั้นปีไม่เก่งภาษาต่างประเทศอาจเป็นเพราะนักศึกษารู้คำศัพท์และมีความรู้ทางไวยากรณ์ไม่เพียงพอ ไม่ดีพอ ไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยแตกต่างกันมาก กล่าวคือ ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั่นเอง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรเพิ่มความรู้อย่างเข้าใจด้านไวยากรณ์ให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น เพิ่มทักษะการเขียนอย่างจริงจัง เน้นการฝึกวิธีการออกเสียง และอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกฎและวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพื้นฐานที่ดีและสามารถนำความรู้ไปต่อยอดในอนาคตได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชยชนม์ โพธิ์ทิพย์ (2563) และวรกร แสงพูน และคณะ (2560) ที่พบว่า ความยากในการเรียนภาษาจีน คือ ทักษะการพูด การออกเสียงสระ พยัญชนะ ซึ่งถือเป็นจุดอ่อนของผู้เรียน รวมถึงทักษะและสมรรถนะทางภาษาจีนด้านการอ่าน การเขียน วรรณยุกต์ และไวยากรณ์

โครงสร้างไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาต่างประเทศ มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการพูดอ่านออกเสียง ในการส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ให้แก่ผู้เรียนนั้น ผู้สอนสามารถใช้โปรแกรมออนไลน์ต่าง ๆ ช่วยเสริมทักษะเหล่านี้ให้แก่ผู้เรียนได้ เช่น เกมต่าง ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ หรือวิดีโอช่วยสอนความรู้ทางด้านไวยากรณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากกว่าที่จะฟังการบรรยายทฤษฎีเพียงอย่างเดียว บางครั้งผู้เรียนอาจจะสามารถสรุปประเด็นสำคัญๆ ของโครงสร้างไวยากรณ์นั้น ๆ ได้ด้วยตนเองผ่านสื่อการเรียนการสอน และผู้สอนก็จะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยชี้แนะให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า กิจกรรมการสอนที่ผู้สอนมักเน้นในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ กิจกรรมการฝึกพูดและฝึกออกเสียง การเรียนไวยากรณ์ อ่านเรื่องและสอนด้านวัฒนธรรม สอดคล้องกับผลการศึกษาของวรกร แสงพูน และคณะ (2560) ที่พบว่า ผู้สอนเน้นการจัดกิจกรรมฝึกพูดและฝึกออกเสียงในห้องเรียนภาษามากที่สุด ชยชนม์

โพธิ์ทิพย์ (2563) กล่าวว่า ภาษาต่างประเทศมีตัวอักษร เสียงพยัญชนะ เสียงสระ ที่ค่อนข้างแตกต่างไปมาจากภาษาไทยอยู่แล้ว ผู้สอนจึงควรมีบทบาทในการฝึกฝนด้านการออกเสียงของผู้เรียนอย่างจริงจัง ผู้สอนควรอธิบายและฝึกฝนวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งด้านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้แก่ผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงบ่อย ๆ โดยเน้นเรื่องการฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้องเป็นลำดับแรก บางครั้งการฝึกทักษะเหล่านี้ในชั้นเรียนออนไลน์ในช่วงการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อาจจำเป็นต้องใช้เวลามากกว่าการฝึกทักษะอื่น ๆ เพราะผู้สอนต้องพยายามให้ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกฝนอย่างเท่าเทียมกัน การจัดการเรียนรู้ไม่ใช่เป็นเพียงการถ่ายทอดเนื้อหาวิชา โดยใช้วิธีการบอกให้จดจำและนำไปท่องจำเพื่อการสอบเท่านั้น แต่การจัดการเรียนรู้เป็นศาสตร์อย่างหนึ่งซึ่งมีความหมายลึกซึ้งกว่านั้น (อุษา คงทอง และคณะ, 2553) ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการเรียนภาษาต่างประเทศที่จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของภาษานั้น ๆ ได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปค้นคว้าความรู้ทางด้านวัฒนธรรมในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง หรือผู้สอนอาจจะเลือกหัวข้อที่ใกล้เคียงกับผู้เรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียน เช่น เรื่องสถานที่ท่องเที่ยวหรือเมืองสำคัญของประเทศนั้น ๆ ที่ใช้ภาษาที่สาม เป็นต้น การจัดการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จะต้องมีการบูรณาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน มีจุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้จะประสบผลสำเร็จได้ดี ผู้สอนต้องมีทั้งความรู้และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ดีด้วย

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปผล ดังนี้

สภาพและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ด้านทักษะที่เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด ได้แก่ ทักษะการฟัง มีค่าเฉลี่ย 3.25 ทักษะการพูด มีค่าเฉลี่ย 3.11 ทักษะการเขียน มีค่าเฉลี่ย 3.02 และทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ย 2.95

นักศึกษามีความชอบในการเรียนภาษาต่างประเทศด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความชอบด้านการพูด มีค่าเฉลี่ย 4.15 ความชอบด้านการอ่าน มีค่าเฉลี่ย 4.06 ความชอบด้านคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ย 4.06 ความชอบด้านวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 4.06 ความชอบด้านการฟัง มีค่าเฉลี่ย 3.97 ความชอบด้านการเขียน มีค่าเฉลี่ย 3.88 ความชอบด้านการศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.81 และความชอบด้านไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.68

สาเหตุหลักที่ทำให้นักศึกษาไม่เก่งภาษาต่างประเทศซึ่งอยู่ในระดับมาก ได้แก่ รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ มีค่าเฉลี่ย 3.93 ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่ดีพอ มีค่าเฉลี่ย 3.83 กลัวทำผิด มีค่าเฉลี่ย 3.73 และภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจาก ไวยากรณ์ โครงสร้างของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยนั้นต่างกัน มีค่าเฉลี่ย 3.52 สำหรับสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษาไม่เก่งภาษาต่างประเทศที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การขาดความรู้ความเข้าใจด้าน วิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง การออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ มีค่าเฉลี่ย 3.49 นักศึกษาอายุ ไม่กล้าแสดงออก มีค่าเฉลี่ย 3.28 รวมถึงสิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนส่งผลให้ขาดสมาธิในการเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.12 และจำนวนนักศึกษาในแต่ละห้องมีมากเกินไป ทำให้ผู้สอนดูแลได้ไม่ทั่วถึง มีค่าเฉลี่ย 2.62

ในการสอนส่วนใหญ่ (ภาพรวมทั้งการบรรยาย สื่อและคลิปวิดีโอที่สอน) ผู้สอนใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในอัตราส่วนที่เท่าๆ กัน ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.01 ผู้สอนใช้ภาษาต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ย 3.92 และภาษาไทย มีค่าเฉลี่ย 3.60 ซึ่งอยู่ในระดับมากเช่นกัน

กิจกรรมการสอนภาษาต่างประเทศที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนสูงมาก ได้แก่ กิจกรรมการฝึกพูด และฝึกออกเสียง มีค่าเฉลี่ย 4.59 กิจกรรมการสอนภาษาต่างประเทศที่ผู้สอนเน้นในระดับมาก ได้แก่ เรียนไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.07 อ่านเรื่อง มีค่าเฉลี่ย 4.03 และสอนด้านวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 3.58 กิจกรรมการสอนภาษาต่างประเทศที่ผู้สอนเน้นในห้องเรียนในระดับปานกลาง ได้แก่ ดูวิดีโอ มีค่าเฉลี่ย 3.19 และฟังเทป มีค่าเฉลี่ย 3.16

สิ่งที่ผู้เรียนปฏิบัติในระดับมาก เพื่อยกระดับภาษาต่างประเทศหรือแก้ไขจุดอ่อนในการเรียนของผู้เรียน ได้แก่ ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ย 3.90 การให้ความสำคัญและใช้เวลานอกห้องเรียนในการทบทวน ท่องคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ย 3.81 ทำแบบฝึกหัดในหนังสือหลาย ๆ เล่ม มีค่าเฉลี่ย 3.62 ทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) มีค่าเฉลี่ย 3.62 และทำแบบฝึกหัดบนเว็บไซต์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.60 สำหรับการยกระดับหรือแก้ไขจุดอ่อนที่ผู้เรียนปฏิบัติซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การสนทนากับชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ภาษาที่เรียนเป็นภาษาแม่ มีค่าเฉลี่ย 3.38 การอ่านนิยายสาร วารสารและหนังสือพิมพ์ มีค่าเฉลี่ย 3.33 ติดต่อกับทางจดหมายกับเพื่อนชาวต่างชาติหรือผู้ที่ใช้ภาษาที่เรียนเป็นภาษาแม่ มีค่าเฉลี่ย 3.02 และเรียนพิเศษเพิ่มเติมกับโรงเรียนสอนภาษาหรืออาจารย์พิเศษ มีค่าเฉลี่ย 2.91

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากผู้เรียนยังขาดทักษะทางด้านภาษา ดังนั้นผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญในการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนหมั่นทบทวน ฝึกฝน และพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่านอย่างต่อเนื่อง

1.2 ผู้สอนควรรับฟังข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของผู้เรียนมากขึ้น เพราะการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการนำเสนอการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนับเป็นสิ่งสำคัญ

1.3 ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและตระหนักถึงความสำคัญของภาษา เมื่อผู้เรียนมีความชอบและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศแล้วจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น

1.4 ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ กล้าตอบคำถาม และถามสิ่งที่สงสัยหรือไม่เข้าใจ ชยันหมั่นเพียรฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่ยังเป็นจุดด้อย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

2.2 ควรทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย งบประมาณกองทุนวิจัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2565 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

เอกสารอ้างอิง

- กรกช อัดตวิริยะนุกาพ. (2556). การใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาการออกเสียง
ภาษาเยอรมันของนักศึกษาไทย. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี**, 5(1), 163–186.
- ชยชนน์ โพธิ์ทิพย์. (2563). การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอน
ภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. **วารสาร
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 12(2), 1–33.
- ปรีชญา ปินหมัดหนี, โสรัตน์ อับดุลสตา และซัรฟุดดิน หะยี. (2561). ศึกษาสภาพและ
ปัญหาการเรียน การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนา อิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. **วารสาร AL-
NUR บัณฑิตวิทยาลัย**, 13(25), 25–36.
- พิชัย แก้วบุตร. (2564). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนระดับ
มัธยมศึกษาสังกัดรัฐบาล ภูมิภาคภาคใต้. **วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์**, 13(1), 59–83.
- พิรดาวิช มุหะมัด, รอฮานี เต๊ะซา และรอฮานี มาแฉ. (2564). ศึกษาสภาพปัญหาการ
จัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา
(11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. **วารสาร
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**,
8(2), 137–216.
- รังสิจันท์ สุวรรณสถิตกร. (2555). การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการ
เรียนการสอนรายวิชา LSC 305 การจัดการผู้ขายปัจจัยการผลิตสัมพันธ
(รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รุ่งนภา จันทรา และอดิญาณ์ ศรีเกษตริน. (2560). ทักษะการเรียนรู้ศตวรรษที่ 21 ของ
นักศึกษพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี. **วารสาร
เครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้**, 4(1), 180–190.

วรกร แซ่พูน, ภากร นพฤทธิ์, วราลี รุ่งบานจิต, วรทา รุ่งบานจิต, วรนาถ แซ่เซ่น และชุดิ
มา คำแก้ว. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา**,
12(ฉบับพิเศษ), 126–136.

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2553). **ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**
(พิมพ์ครั้งที่ 4). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อมรรัตน์ เตชะนอก, รัชนี จรุงศิริวัฒน และพระฮอนด้า วาทสโท. (2563). การจัดการ
ศึกษาในศตวรรษที่ 21. **วารสารมหาจุฬานาครธรรม์**, 7(9), 1–15.

อุษา คงทอง, ชาตรี เกิดธรรม, มานิต ทองจันทร์, พิทักษ์ นิพนพคุณ, สุธี พรหมหาร, พนิดา
ชาตยาภาและฐิติพร พิชญกุล. (2553). **คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่**
ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ใน
พระบรมราชูปถัมภ์. พระนครศรีอยุธยา: โรงพิมพ์เทียนวัฒนา พรินต์ติ้ง.